

man nødt til nu at føre en anden Politik, fordi den Politik, som hidtil havde været ført, var ganske uforsvarlig; man maatte tage med fastere Haand paa de arbejdsløse, sørge for at faa Understøttelserne til dem sat ned, og endelig maatte man give Generalstrejkemændene Forstaaelsen af, at den Trusel om Generalstrejke, de havde prøvet paa, maatte ikke gentage sig. Det er mærkeligt, at naar man nu kommer ud i den politiske Debat, er Ordet Generalstrejke strøget fuldstændig af Dagsordenen. (Modsigelse). Ja, det kan være, de vil begynde igen, men i det sidste Par Aar har jeg ikke hørt noget om det. Det kan være, de har glemt det, men saa minder jeg om det, for jeg har ikke noget imod at optage den Debat. Man ved, at ved Truselen om Generalstrejke naaede vi to meget væsentlige Ting: at faa en truende Generallockout omfattende 175 000 Arbejdere afværget og at faa en Valglov, hvorved Venstre mistede 14 Mandater, som de ellers vilde have faaet. Jeg har altsaa ikke noget imod at drøfte dette Spørgsmaal, men jeg tror nok, at Venstre er ked af at tale mere om det, fordi Befolkningen begynder at forstaa, at vi naaede noget virkelig væsentligt netop ved denne Foranstaltning kort forud for Valget i 1920.

Men vi kommer saa til Ordenen i Finanserne, og det er rimeligt, at vi nu, saaledes som den højtærede Finansminister lagde for med i Dag lige efter Ordføreren (N. Johan Laursen), ser paa, hvorledes det saa ud med Statens Finanser i de 7 Aar 1913—20, og hvorledes det har set ud i de 3 Aar, der er gaaet siden 1920. Jeg vil da minde om en Udtalelse, som faldt rundt omkring paa Vælgermøderne i 1920, og som lød saaledes: „Resultatet af den statsocialistiske Virksomhed og den radikale Regerings fuldkommen planløse Finanspolitik ser vi som tredoblet Statsgæld, en tom Statskasse, en Skattepolitik, hvis Byrder føles ud i hvert arbejdende Hjem. Denne Finanspolitik maa afløses af en virkelig fast Plan og gennemført Spar-sommelighed i Statens Husholdning.“ Det var Grundlaget for den Valgkamp, man gik ud i 1920. Jeg hørte det Gang paa Gang paa Vælgermøderne, og jeg gaar ud fra, at det har staaet i Venstres Valgbog, siden man blev ved at understrege det

overalt i Valgkampagnen: en tom Statskasse, en tredoblet Statsgæld og Skattebyrder, der følte saa haardt, at der maatte Lettelse til. Det var det officielle Program. Lad os nu se lidt paa, hvorledes Resultaterne af dette Program ser ud. Jeg vil først sige, at i de første to Aar, den højtærede Finansminister regerede, fra 1. April 1920 til 1. April 1922, for hvilke vi har Statsregnskab og derfor med større Nøjagtighed kan nævne Resultaterne, fik den højtærede Finansminister 1 002 Mill. Kr. ind i Skat, medens Finansminister Brandes i de to sidste Aar, han var Finansminister, maatte nøjes med 977 Mill. Kr., saa de to første Aar var Skattelettelsen ikke særlig mærkbar. Da havde man 25 Mill. Kr. mere i Skatteindtægt end de to foregaaende Aar, og desuagtet blev Resultatet, at Underskuddet, i Stedet for at blive mindre, blev i meget væsentlig Grad højere. Jeg skal nævne et Resultat af, hvorledes det stillede sig med Hensyn til Statsfinanserne i de 7 Aar 1913—20. I disse 7 Aar steg Statsgælden med 569,6 Mill. Kr., og Kassebeholdningen steg samtidig med 318,3 Mill. Kr. Men af denne Kassebeholdning havde vi faaet 130 Mill. Kr. for de dansk vestindiske Øer. Det var altsaa en saa ekstraordinær Indtægt, at den, naar vi skal have det rigtige Billede, maa fradrages. Fradrager vi de 130 Millioner, steg Kassebeholdningen i de 7 Aar med 188,3 Mill. Kr., og Statsgælden bliver, naar denne Stigning i Kassebeholdningen fradrages, 381,3 Mill. Kr. Yderligere forringes Reservefonden med 6 Mill. Kr. Vi naar da til 387,3 Mill. Kr. Men til Gen-gæld blev Statens Formue forøget med 43 Mill. Kr., saa at vi altsaa kan regne med et Underskud i disse 7 Aar paa 344,3 Mill. Kr.

Nu kommer vi til de 3 Aar, hvori den højtærede Finansminister har været ved Styret, og i hvilke han selv, naar han kommer ud til Møder, erklærer, at han egentlig altid har været godt paa Vej til at skaffe Balance og komme ud af Uføret. For de første 2 Aar, 1920—21 og 1921—22, foreligger der Statsregnskaber, hvoraf man kan uddrage de nøjagtige Tal. For disse to første Aar stiller Forholdet sig da saaledes, at Statsgælden steg i disse 2 Aar med 276,2 Mill. Kr., Kassebeholdningen